

[Sigsgaard.]

get 1 pct. op, men 1 pct. over for 4 pct. på udskrivningsskalaen lyder ikke af så meget. Hvad er imidlertid facit, når man også tager hensyn til den inflatoriske udvikling, der forløber uantastet? Facit er, at der bliver nogle om skattestigninger, og de kan for visse indtægtsgrupper og især for de lavtlønnede blive ganske uhyggelige.

Det er den virkning, det får, at man sætter folkepensionsbidraget op og til gengæld udskrivningsprocenten ned. Det virker usocialt. For de allerlaveste indtægter stiger skatten ca. 40 pct., for de højeste stiger den kun 13-15 pct., og de andre grupper lægger sig ind imellem. Den procentvise skattestigning daler med stigende indkomst. Det er en køn politik, man dér fører fra VKR-regeringens side.

Når finansministeren siger, at ingen har krævet udskrivningsprocenten sat ned, er det ikke længere rigtigt; han talte om de forhandlinger, der fandt sted her i eftersommeren. Dengang var VS ikke med. Nu er det i hvert fald ikke længere rigtigt, for vi kræver den faktisk sat ned. Hvis skattesynderiet bare halveredes næste år — vi stiller ikke urimelige krav, det er en halvering ikke, og da vi nu har fundet os i dette skattesynderi i så mange år, hvad så med at starte med en halvering af det — tænk så, hvilket kæmpeprovenu man kunne få for de 50 mill. kr., det ville koste, for selvfølgelig ville det koste penge. Hvis man altså halverer skattesynderiet, kan udskrivningsprocenten alene på den konto sættes ned fra 91 til 80.

Dertil kommer, at vi ønsker skatteskalaen gjort mere progressiv. Den er i praksis blevet gjort mindre progressiv nu, som jeg lige har skildret det. Vi ønsker den gjort mere progressiv, så de små indkomster lettes i forhold til de større.

For en ordens skyld skal jeg understrege, at vi udmærket ved, at det er spildte Guds ord på Balle Lars at stille sådanne forslag. De gamle partier er imod dem. Jeg tror ikke bare det er regeringspartierne, men at også socialdemokratiet vil være imod det. Først den dag, da alle de, der bliver snydt i dag — og jeg tror, det er lykkedes for mig at skildre, at der i hvert fald er nogle, der bliver snydt ganske grueligt — gør tilsvarende krav til deres egne, kan de presse dem igen-

nem. Men ved at fremsætte kravene nu håber vi at kunne fremskynde den udvikling.

Den sidste uhyggelige skatteoplevelse, folk har haft, har været trækprocenten, som er gået kraftigt op selv for dem, der ikke regner med stigende indkomst. I den anledning vil jeg fremhæve, at hvis afskrivningsfiduserne — og her taler jeg ikke om de ordinære afskrivningsregler, som er meget fordelagtige i Danmark, og som vi har ladet ligge fra VS' side — blev afskaffet, kunne vi helt have undgået stigningen i trækprocenten. Men det diskuterede vi i fredags, og der var total lukkethed fra de fleste af de øvrige partiers side. Samtidig kunne de såkaldte besparelser have været undgået. For ikke at blive misforstået må jeg indskyde, at VS gerne ser besparelser, men det skal ske, uden at de offentlige ydelser, ganske specielt på det sociale område, uddannelsesområdet og det kulturelle område, forringes. Det kan gøres.

Statsadministrationen vokser og vokser, papirmøllen kværner hurtigere og hurtigere, restriktionerne, forbuddene og påbuddene bliver flere og flere. Dette er ganske interessant, for dér har der også været en tendens til, at de borgerlige partier og de borgerlige blade prøver på at bilde folk ind, at disse væmmelige socialister er nogle, der vil have en masse forbud og restriktioner og vil begrænse folks frihed. Hvad er kendsgerningen? Kendsgerningen er, at vi får stadig flere restriktioner og påbud og forbud for hvert eneste år, for hver eneste måned, for hver eneste uge, og sådan er det gået nu i generationer. Man kan godt sige, at jo mere kompliceret det kapitalistiske samfund bliver, og jo mere utilfredshed med det, der også bliver, des større behov bliver der for alle disse forbud og restriktioner. Men det koster penge at holde så meget kontrol med folk, som man gerne vil. Så opretter man nye kontorer for at få hold på alt dette, men alligevel er det, som om rationaliseringen ikke rigtig kommer i gang.

Regeringen vælger gang på gang i stedet for den egentlige rationalisering, som i første omgang i almindelighed koster penge og investeringer, at skære lidt ned over det hele, men det er simpelt hen det værste, man kan gøre, og det er i modstrid med egentlig rationalisering. Så sker der ulykker som